

Nieuwsbrief INS Updates - Nummer 19, 2017

Nummer 19, 2017

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. G.P. van Hooft, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.I.J. Overgoor, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:5673](#) 04-07-2017

Q/Blankestijn q.q.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:5658](#) 04-07-2017

Curator Wij Werken Allemaal/Geïntimeerde

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:2839](#) 22-06-2017

Beheer/Brabant Accountants

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:6185](#) 07-06-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:6186](#) 07-06-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:6184](#) 17-05-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:6182](#) 17-05-2017

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:5905](#) 27-07-2017

X en Y/Curator

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:3017](#) 27-07-2017

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:7247](#) 26-07-2017

Paulissen q.q./Beheer c.s.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:4050](#) 12-07-2017

Eiser c.s./mr. Elzas q.q. c.s.

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:5383](#) 12-07-2017

Kingsignal/Powerstorm INC

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:3161](#) 05-07-2017

X B.V./Y

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:3454](#) 30-06-2017

X/R-C

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:3097](#) 06-09-2017

X/UWV

RECHTSPRAAK

X en Y/Curator

De door de curator genomen beslissingen en gevolgde strategie, zoals deze naar voren zijn gekomen, getuigen niet van ernstige fouten bij het beheer van de boedel. Evenmin is gebleken van misdragingen jegens de persoon van een van de gefailleerden of van andere zwaarwegende omstandigheden. Het verzoek tot ontslag van de curator moet dan ook worden afgewezen.

Gefailleerden zijn beiden persoonlijk failliet verklaard. Zij verzoeken het ontslag van de in hun faillissementen aangewezen curator (art. 73 Fw). Verzoekers hebben aan hun verzoek ten grondslag gelegd (1) dat de curator in strijd handelt met de private belangen van de gefailleerden en (2) dat hij in strijd handelt met zijn informatieplicht jegens de gefailleerden. De curator en de rechter-commissaris stellen zich op het standpunt dat dit verzoek moet worden afgewezen.

De rechtbank stelt bij haar beoordeling voorop dat gelet op de aan de curator toebedeelde wettelijke taak slechts zwaarwegende omstandigheden aanleiding geven tot toewijzing van een verzoek zoals nu aan de orde. Daarbij moet gedacht worden aan bijvoorbeeld: ernstige fouten bij het beheer van de boedel, misdragingen jegens de persoon van de gefailleerde, belangenverstrengeling en frauduleuze handelingen.

Dat uitgangspunt in aanmerking nemend beoordeelt de rechtbank de klachten van de gefailleerden als volgt. Ten aanzien van een beweerdelijk handelen in strijd met de private belangen van verzoekers door de publiciteit op te zoeken, oordeelt de rechtbank dat daar niet van is gebleken. De enkele constatering van verzoekers dat er in de pers artikelen zijn verschenen over het faillissement is daarvoor onvoldoende, aldus de rechtbank.

Ten aanzien van het opnemen van adressen in de faillissementsverslagen stelt de rechtbank voorop dat het faillissementsverslag (art. 73a Fw) is bedoeld om schuldeisers te informeren. Het ter inzage leggen van die verslagen zal veelal een inbreuk op het privéleven van de gefailleerde met zich meebrengen, zoals dit wordt beschermd door artikel 8 lid 1 EVRM. Op

basis van het tweede lid van die bepaling zijn dergelijke inbreuken door een curator echter in beginsel gerechtvaardigd. Dat kan anders zijn waar die inbreuk niet proportioneel is, dat wil zeggen dat de inbreuk onevenredig is in verhouding met het beoogde doel. De stelling dat door het opnemen van het adres een bedreigende situatie voor de gefailleerden of hun zoon, die kennelijk (wel) op het adres woont, is ontstaan, is niet of onvoldoende onderbouwd.

Ten aanzien van een informatieverplichting van de curator stelt de rechtbank de beleidsvrijheid bij het ontbreken van een wettelijke inkadering voorop. Wel mag conformering aan de Insolad gedragsregels verwacht worden. In het kader van de door gefailleerden aangevoerde niet-naleving door de curator van zijn informatieplicht jegens de gefailleerden, hebben zij aangevoerd dat geen overleg met hen wordt gevoerd, post wordt vastgehouden en de huur van hun woning zonder overleg is beëindigd. De eerste stelling kan naar het oordeel van de rechtbank geen stand houden zonder nadere onderbouwing. Hetzelfde geldt voor de beweerde 'postblokkade' terwijl van misdragingen op dit vlak niets is gebleken. Evenmin is de stelling omtrent de huuropzegging voldoende onderbouwd terwijl de rechtbank uit de gang van zaken geen fout of misdraging blijkt (art. 40 Fw).

Van omstandigheden die meebrengen dat de curator moet worden ontslagen is niet gebleken, aldus de rechtbank. De door de curator genomen beslissingen en gevolgde strategie, zoals deze naar voren zijn gekomen, getuigen niet van ernstige fouten bij het beheer van de boedel. Evenmin is gebleken van misdragingen jegens de persoon van de gefailleerden of van andere zwaarwegende omstandigheden. Het verzoek tot ontslag van de curator moet dan ook worden afgewezen.

M. Verdonk

Zie ook: HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047, NJ 1996/727 (Maclou)

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 27-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:5905

Zaaknummer: C/10/525458 / HA RK 17-330

Rechters: P. Volker

Advocaten: S.G. Blasweiler

Wetsartikelen: 73 Fw

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft als bestuurder van een gefailleerde rechtspersoon voor ruim een half miljoen alcoholische drank en sigaretten besteld bij leveranciers zonder daarvoor te betalen. Doordat deze goederen niet bij de rechtspersoon zijn aangetroffen heeft verdachte de schuldeisers van de failliet benadeeld. Deze misdrijven worden hem zwaar aangerekend. Door zijn handelen heeft verdachte zichzelf met een groot geldbedrag verrijkt ten koste van de leveranciers van de goederen c.q. de schuldeisers van het bedrijf waarvan hij bestuurder was.

In deze strafrechtzaak heeft de curator in het faillissement van de groepsmaatschappij Bedrijf 1 B.V. en de beheersmaatschappij Bedrijf 2 B.V. aangifte gedaan tegen verdachte. Aan verdachte is kort en zakelijk weergegeven ten laste gelegd dat hij als bestuurder van Bedrijf 1 onder meer voor ruim € 500.000 alcoholische dranken en rookwaren heeft besteld bij groothandels zonder dat hij van plan was deze te betalen en zonder dat hij deze heeft betaald, en dat hij als bestuurder van het failliet verklaarde Bedrijf 1 goederen aan de boedel heeft onttrokken.

De rechtbank ziet zich bij haar beoordeling allereerst gesteld voor de vraag of verdachte niet alleen op papier maar ook feitelijk bestuurder was van Bedrijf 1. Dat is naar haar oordeel het geval. De rechtbank leidt uit het bewijs af dat verdachte, als feitelijk bestuurder, zich ook met (het doen van) de bestellingen bezighield. Uit de grote hoeveelheid aan goederen die bovendien bij meerdere leveranciers zijn besteld, leidt de rechtbank af dat verdachtes oogmerk erop was gericht om zonder betaling zich de beschikking over deze goederen te verzekeren, en dat hij daarvan een gewoonte heeft gemaakt. Nu de goederen niet meer bij Bedrijf 1 aanwezig waren na het faillissement, stelt de rechtbank vast dat verdachte deze goederen, dan wel de baten uit de verkoop ervan, heeft onttrokken aan de boedel.

Aldus heeft verdachte zich naar het oordeel van de rechtbank schuldig gemaakt aan flessentrekkerij (art. 326a Sr) en bedrieglijke bankbreuk (art. 343 oud Sr). Door zijn handelen

heeft verdachte zichzelf met een groot geldbedrag verrijkt ten koste van de leveranciers van de goederen c.q. de schuldeisers van het bedrijf waarvan hij bestuurder was. Dit is in juridische zin vertaald in twee ernstige strafbare feiten, die verdachte zwaar worden aangerekend. Verdachte wordt om die reden veroordeeld tot 15 maanden celstraf.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 27-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:3017

Zaaknummer: 08/950250-13 (P)

Rechters: B.T.C. Jordaans, G.H. Meijer en R.M. van Vuure

Wetsartikelen: 326a Sr en 343 (oud) Sr

RECHTSPRAAK

Paulissen q.q./Beheer c.s.

Het betalen van een maandelijkse vaste managementsfee is, ook niet nu dat wegens de standaarduitbetaling daarvan op elke 27ste van de maand daags voor faillissement gebeurde, niet paulianeus in de zin van artikel 47 Fw.

Use It Health Club B.V. werd in 2003 opgericht en is sinds 2012 volledig in handen van de beheersmaatschappij van gedaagde (natuurlijk persoon), die enig aandeelhouder en bestuurder van de beheersmaatschappij is.

Use it Health Club B.V. exploiteerde een fitnesscentrum in de gehuurde bedrijfsruimte gelegen in het souterrain van Hotel Van der Valk Stein-Urmond te Urmond. Via de beheersmaatschappij kreeg gedaagde een maandelijks loon c.q. een managementvergoeding van € 4.600.

Op 3 februari 2015 is Use It Health Club bij besluit van haar algemene vergadering op eigen verzoek failliet verklaard. Twee dagen daarvoor, op 27 februari 2015, heeft er ten laste van Use it Health Club een overboeking plaatsgevonden van een bedrag van € 4.600 aan de beheersmaatschappij van gedaagde, onder de vermelding *loon + management*.

De curator in het faillissement van Use it Health Club stelt zich in deze procedure op het standpunt dat de overboeking van 27 februari 2015 als paulianeus in de zin van artikel 47 Fw moet worden aangemerkt. De curator stelt zich daarbij op het standpunt dat er sprake is geweest van overleg teneinde de beheersmaatschappij van gedaagde te begunstigen in het zicht van de aanvraag van het faillissement.

De rechtbank overweegt dat tussen partijen onweersproken vaststaat dat via de beheersmaatschappij aan gedaagde maandelijks loon c.q. een managementvergoeding ter hoogte van € 4.600 werd toegekend. Evenmin is tussen partijen in debat dat deze managementfee standaard op of rond de 27ste dag van elke maand werd uitbetaald. Daaruit volgt dat de maandelijkse betaling aan gedaagde voornoemd niet het gevolg was van overleg tussen schuldenaar en schuldeiser, maar dat deze betaling enkel te duiden is als een reguliere

maandelijkse salarisbetaling die is gebaseerd op eerder gemaakte afspraken. Uit niets blijkt dat er voor het uitkeren van de maandelijkse vergoeding vooraf overleg noodzakelijk is, temeer nu er sprake is van een maandelijks gelijk bedrag. Evenmin kan worden gesteld dat er in het onderhavige geval sprake is van samenspanning tussen schuldeiser en schuldenaar. De betaling op 27 januari 2015 van de maandelijkse managementfee kan dan ook niet als paulianeus handelen in de zin van artikel 47 Fw worden gekwalificeerd.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:7247

Zaaknummer: 5664769 cv 17-638

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Advocaten: J.J.Th. Paulissen en H.A.J. Kalsbeek

Wetsartikelen: 47 Fw

RECHTSPRAAK

Eiser c.s./mr. Elzas q.q. c.s.

Na het intreden van de staat van faillissement op grond van artikel 173 Fw is de rechtspersoon behoudens tijdelijke herleving ontbonden ex artikel 2:19 lid 1 sub c BW. Zij houdt in alle gevallen op te bestaan door het definitief verbindend worden van de slotuitdelingslijst (art. 193 lid 1 Fw). Zij kan nadien dus niet in rechte optreden en een vorderingsrecht instellen. Dat laatste geldt ook voor haar voormalige bestuurder omdat een niet-bestaande rechtspersoon geen vorderingsrecht kan overdragen en in dit geval geen sprake kan zijn van afgeleide schade.

Eiser is een particulier. Hij was bestuurder van mede-eiseres Stichting, die een verzekeringsonderneming dreef. Ten aanzien van Stichting is op 13 april 2006 de noodregeling van artikel 156 van de destijds geldende Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 uitgesproken, waarna Stichting op 27 april 2007 failliet is verklaard met benoeming van mr. Elzas tot curator.

Naar aanleiding van de in 2011 gehouden verificatievergadering is geen akkoord aangeboden omdat er op dat moment geen schuldeisers waren. Vervolgens is op 20 februari 2013 mr. Elzas op eigen verzoek ontslagen met aanstelling van mr. Feenstra als curator in het faillissement van Stichting. Op 23 december 2014 is in het faillissement van Stichting de slotuitdelingslijst verbindend geworden. Daarmee is het faillissement van Stichting geëindigd.

In deze procedure vordert eiser c.s. een verklaring voor recht dat mr. Elzas zowel persoonlijk als in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van Stichting onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiser c.s. Volgens eiser c.s. heeft de curator gehandeld in strijd met de Maclou-norm waardoor eiser en Stichting schade hebben geleden. Kort gezegd wordt de curator verweten dat hij te lang heeft gewacht met het opheffen van het faillissement, nu het voor hem aanstonds duidelijk moest zijn dat er geen schuldeisers waren. Verder zijn er onnodige procedures gevoerd en is er geen boedelbeschrijving gemaakt.

De eerste vraag die daarmee voorligt, is of Stichting nog wel bestaat en of zij in haar vorderingen kan worden ontvangen. Dat is naar het oordeel van de rechtbank niet het geval. Omdat in het faillissement Stichting geen akkoord is aangeboden, is de boedel op grond van artikel 173 Fw vanaf dat moment van rechtswege in staat van faillissement (en vereffening) komen te verkeren.

De van rechtswege ingetreden staat van insolventie van de Stichting had op grond van artikel 2:19 lid 1 sub c BW ook tot gevolg dat de rechtspersoon per die datum werd ontbonden. Stichting is vervolgens nog een tijdje op grond van artikel 2:19 lid 5 BW blijven voortbestaan, maar uitsluitend voor zover dat nodig was voor de vereffening van haar vermogen. Aan die fase en dat beperkte voortbestaan is echter op grond van artikel 193 lid 1 Fw een eind gekomen met het einde van het faillissement door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst, tien dagen na de deponering daarvan en het verlopen van de verzettermijn. In dit geval was dat op 23 december 2014. Daarmee is de Stichting per die datum definitief opgehouden te bestaan.

De slotsom is dan ook dat de Stichting niet bestaat. Een niet bestaande (rechts)persoon kan niet zelfstandig in rechte optreden en kan geen rechtsvorderingen instellen. De Stichting is dus niet-ontvankelijk in haar vorderingen.

Hetzelfde geldt voor eiser. Voor zover hij in zijn hoedanigheid van voormalig bestuurder en ten behoeve van de Stichting gedaagden verwijten maakt, onrechtmatig handelen toeschrijft en van hen schadevergoeding vordert met een verklaring voor recht, komt hem geen vorderingsrecht toe, omdat de niet-bestaande Stichting zelf geen vorderingsrecht toekomt en dus ook geen vorderingsrecht kan overdragen. Noch kan bij een stichting sprake zijn van afgeleide schade. Voor zover eiser het oog heeft op onrecht dat hem persoonlijk zou zijn aangedaan, ontberen zijn vorderingen materieel belang en zijn zij overigens ongegrond.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:4050

Zaaknummer: C/05/310896 / HA ZA 16-563, C/05/310900 / HA ZA 16-564, C/05/310902 / HA ZA 16-565

Rechters: D.M.I. de Waele, N.W. Huijgen en M.A.M. Vaessen

Advocaten: G.W. Weenink en J.G. Princen

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kingsignal/Powerstorm INC

In het licht van haar wijze van zijn buiten toe kenbaar opereren mochten schuldeisers erop vertrouwen dat de COMI van de schuldenaar zich in Nederland bevindt. Het enkele feit dat, zoals door de schuldenaar is gesteld, het bestuur en de aandeelhouder van de schuldenaar Amerikaans zijn, is onvoldoende om te stellen, gelet op haar uitingen, dat het centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar in de Verenigde Staten van Amerika is gelegen.

Kingsignal, verzoekster, stelt dat het centrum van de voornaamste belangen van gerekestreerde Powerstorm, waarvan zij het faillissement verzoekt, als bedoeld in artikel 3 lid 1 van de (inmiddels per 26 juni 2017 herziene ('herschikte')) EU Insolventieverordening 1346/2000, zich bevindt in Nederland, omdat Powerstorm haar activiteiten voornamelijk uitoefent vanuit haar kantoor te Amsterdam. Zij is daarnaast gevestigd in Nederland en is belastingplichtig in Nederland. Powerstorm deponeert ook haar jaarrekeningen in Nederland. Tevens gebruikt zij, blijkens haar website, haar adres in Amsterdam als contactadres. Aan dit adres is ook door Kingsignal gefactureerd.

Volgens Powerstorm is het centrum van haar voornaamste belangen niet in Nederland maar in de Verenigde Staten van Amerika gelegen. De statutaire zetel is daar gevestigd en haar bestuur als ook haar aandeelhouder is Amerikaans. Het bestuur van de onderneming geschiedt vanuit Amerika, aldus Powerstorm. Ook is men aldaar bezig met het in gang zetten van een Chapter 11-procedure. Het kantoor te Amsterdam is slechts een kantoor waar af en toe iemand zit. Van hieruit worden slechts orders aangenomen en goederen gedistribueerd voor Europa, Rusland, het Midden-Oosten, Afrika en Azië. Soms wordt vanuit hier ook gefactureerd. De klanten zitten over de hele wereld. De website is onlangs gewijzigd en ten onrechte is (daarop) slechts het adres in Amsterdam als contactadres opgenomen.

De rechtbank stelt voorop dat voor het COMI-begrip ingevolge artikel 2 Fw moet worden aangeknoopt bij artikel 3 lid 1 van de (inmiddels herschikte) Insolventieverordening ((EU) 2015/848) en de daarbij behorende preambule (onder 13) en rechtspraak.

De rechtbank is ten aanzien van Powerstorm ter zitting gebleken dat zij statutair gevestigd is in Delaware (USA), dat zij vestigingen heeft in o.m. Amsterdam en daar ook een postadres heeft, dat facturering plaatsvond op dat adres en dat in correspondentie met de advocaat van Powerstorm niet het Delaware-adres wordt gebruikt. De rechtbank komt daarmee tot het oordeel dat, gelet op alle hierboven genoemde openbare uitingen van Powerstorm, schuldeisers erop mochten vertrouwen dat het centrum van de voornaamste belangen van Powerstorm zich in Nederland bevindt. Het enkele feit dat, zoals door Powerstorm is gesteld, het bestuur en de aandeelhouder van gerekestreerde Amerikaans is, is onvoldoende om te stellen, gelet op de hierboven weergegeven uitingen, dat het centrum van de voornaamste belangen in de Verenigde Staten van Amerika is gelegen. De stelling dat de website in het verleden wel een andere adres noemde is, voor zover al relevant, niet nader onderbouwd. Het wettelijke vermoeden dat de statutaire zetel het centrum van voornaamste belangen is, is hiermee weerlegd.

De rechtbank acht zich gelet op het bepaald in artikel 3 lid 1 (H)IVO dan ook bevoegd om de hoofdprocedure te openen.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:5383

Zaaknummer: C/13/17/259 F

Rechters: A.E. de Vos

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en M.C.M. Kossen

Wetsartikelen: 2 Fw en 3 lid 1 (H)IVO

RECHTSPRAAK

X B.V./Y

Tussenvonnis in procedure met betrekking tot externe bestuurdersaansprakelijkheid wegens een ernstig persoonlijk verwijt (art. 6:162 BW). Een activatransactie in het zicht van faillissement kan mogelijk gerechtvaardigd (en dus rechtmatig) zijn in het licht van de financiële toestand van de schuldenaar, ook al leidde zij tot voorzienbare benadeling van schuldeisers.

Eiseres verhuurt printers. Aanvankelijk deed zij dat aan Bedrijf 2. Uiteindelijk zijn de bedrijfsactiviteiten van Bedrijf 2 rond 11 juni 2015 ingebracht in Bedrijf 3. In december 2015 zijn de bedrijfsactiviteiten van Bedrijf 3 via een activatransactie overgedragen aan Bedrijf 7. Bedrijf 3 is daarna op 15 maart 2016 failliet verklaard.

Gedaagde was (middellijk) bestuurder van Bedrijf 2 en 3. Eiseres vordert in deze procedure veroordeling van gedaagde tot betaling van nog openstaande facturen voor de verhuur van printers. Eiseres stelt dat gedaagde als bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor de schuld van Bedrijf 2 (later 3), omdat hem een ernstig persoonlijk verwijt kan worden gemaakt. Naar eiseres stelt heeft gedaagde ten eerste bij het aangaan van de verplichtingen jegens eiseres op 11 juni 2015 (de contractsovername door Bedrijf 3) geweten, althans had hij moeten weten, dat Bedrijf 3 de verplichtingen uit die contracten niet kon nakomen. Gedaagde heeft ten tweede crediteuren, waaronder eiseres, benadeeld omdat hij heeft bewerkstelligd dat alle activa van Bedrijf tegen een te lage koopprijs zijn verkocht, met achterlating van alle schulden in de vennootschap (art. 6:162 BW).

Bij tussenvonnis (ECLI:NL:RBMNE:2017:1102) heeft de rechtbank geoordeeld dat eiseres onvoldoende heeft gesteld om te kunnen aannemen dat gedaagde met de contractsovername door Bedrijf 3 verplichtingen is aangegaan waarvan hij wist of moest weten dat Bedrijf 3 die niet kon nakomen en waarvoor zij geen verhaal zou bieden (Beklamelnorm).

Daarnaast heeft de rechtbank bij datzelfde tussenvonnis geconstateerd dat het debat over de onrechtmatigheid van die transactie niet volledig is geweest. Naar zij (o.m.) overwoog moet

daarbij immers de vraag worden gesteld of de activatransactie mogelijk gerechtvaardigd was in het licht van de toenmalige toestand van Bedrijf 3. Indien op het moment van de activatransactie het faillissement van Bedrijf 3 onafwendbaar was, kan de activatransactie (in de huidige vorm) gerechtvaardigd zijn geweest, ook al leidde zij tot benadeling van (een deel van) de schuldeisers. Ook moet worden bezien of eiseres schade heeft geleden door het handelen van gedaagde. Die vraag moet worden beantwoord door de gewraakte rechtshandeling weg te denken. In concreto moet daarmee vast komen te staan of eiseres zou zijn betaald in de situatie dat de activatransactie niet (in de huidige vorm) had plaatsgevonden. Bij een aanstaand faillissement zal daarvan in de regel geen sprake kunnen zijn.

Door gedaagde wordt in dat verband gesteld dat, gelet op de financiële positie van eiseres zonder de activatransactie, uit de omstandigheden blijkt dat ten tijde van de activatransactie een faillissement van gedaagde onafwendbaar was. Met de activatransactie werd behoud van werkgelegenheid en continuïteit van de onderneming bewerkstelligd.

Bij het eerdere tussenvonnis is al geoordeeld dat het voor gedaagde voorzienbaar was dat de schuldeisers door de activatransactie zouden worden benadeeld. Nu echter door gedaagde ter afwering stellingen en omstandigheden voor het eerst bij de laatste antwoordakte naar voren zijn gebracht, stelt de rechtbank eiseres in de gelegenheid hierop te reageren. De zaak wordt zodoende aangehouden.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:3161

Zaaknummer: C/16/415291 / HA ZA 16-357

Rechters: H.A. Brouwer

Advocaten: D.L.A. van Voskuilen en J.G.D. Fleers

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Curator Wij Werken Allemaal/Geïntimeerde

Door geïntimeerde is onvoldoende gesteld ter weerlegging van het vermoeden van wetenschap van benadeling (art. 42 en 45 Fw). Bovendien valt zonder nadere onderbouwing, die ontbreekt, niet zonder meer in te zien waarom het bestaan van plannen voor een overname zou betekenen dat er bij de gefailleerde geen wetenschap van benadeling zou hebben bestaan.

De besloten vennootschap Wij Werken Allemaal B.V. is op 11 februari 2014 failliet verklaard. Real B.V. is bestuurder van WWA. X B.V. is de bestuurder van Real. Bestuurder van X B.V. is mevrouw X. Op 6 februari zijn ook de overige groepsvennootschappen waarvan mevrouw X (middellijk) bestuurder was op eigen aanvraag failliet verklaard, waaronder Realwork B.V.

Geïntimeerde heeft op 3 februari 2014 aan Realwork en mevrouw X een kortlopende geldlening verstrekt van € 30.000. Dit bedrag is op of omstreeks 3 februari 2014 op de bankrekening van Realwork betaald. Op 5 februari 2014 is door WWA een bedrag van € 29.500 aan geïntimeerde betaald in verband met terugbetaling van de geldlening.

De curator in het faillissement van WWA heeft deze rechtshandeling tot terugbetaling buitengerechtelijk vernietigd en geïntimeerde verzocht het bedrag van € 29.500 aan de boedel terug te betalen. Geïntimeerde is vervolgens door de curator in rechte betrokken. De rechtbank heeft de vordering afgewezen en de curator veroordeeld in de kosten van het geding.

In dit hoger beroep staat vast dat de terugbetaling door WWA een onverplichte rechtshandeling om niet is, die onverplicht heeft plaatsgevonden en waardoor de schuldeisers van WWA zijn benadeeld (in de zin van art. 42 Fw). De vraag die partijen verdeeld houdt, is of bij WWA (in de persoon van mevrouw X) wetenschap van benadeling bestond. Evenmin is in geschil dat de terugbetaling binnen de termijn van een jaar voor het faillissement plaatsvond, zodat wetenschap ex artikel 45 Fw behoudens tegenbewijs wordt vermoed aanwezig te zijn.

Naar het oordeel van het hof heeft geïntimeerde te weinig aangevoerd om dat vermoeden te

weerleggen. Gelet op het feit dat de betaling een dag voor het faillissement plaatsvond, dat WWA al in 2013 zware verliezen leed en per datum faillissement forse schulden heeft, is de verklaring van geïntimeerde dat WWA op 5 februari 2014 *'midden in het leven stond'* en dat WWA geen rekening hield met een faillissement op korte termijn, als ook zijn stelling dat WWA op 5 februari 2014 ervan uitging de onderneming gecontinueerd zou worden, in de ogen van het hof niet geloofwaardig te achten.

Door geïntimeerde is daarnaast nog aangevoerd dat mevrouw X nog in februari 2014 in gesprek was met overnamekandidaten die op het allerlaatste moment (6 februari) zouden zijn afgehaakt. Een concrete onderbouwing van die stelling ontbreekt evenwel. Bovendien valt zonder nadere onderbouwing, die ontbreekt, niet zonder meer in te zien waarom het bestaan van plannen voor een overname zou betekenen dat er bij WWA geen wetenschap van benadeling zou hebben bestaan. Nu geïntimeerde onvoldoende heeft gesteld ter weerlegging van het vermoeden van wetenschap, wordt de vordering van de curator als onvoldoende weersproken alsnog toegewezen.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-07-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:5658

Zaaknummer: 200.189.923/01

Rechters: L. Janse, J. Smit en A.W. Jongbloed

Advocaten: M.A. Kerkdijk en M.W.G. Versendaal

Wetsartikelen: 42 Fw en 45 Fw

RECHTSPRAAK

Q/Blankestijn q.q.

Wetenschap van benadeling bij de schuldenaar aanwezig nu blijkens verklaring van haar financieel directeur de gewraakte betaling plaatsvond op een moment dat zij krap bij kas zat en een financieel probleem had.

De Stichting Zus is bij vonnis van 17 juli 2013 in staat van faillissement verklaard. De curator heeft de arbeidsovereenkomst tussen appellant en Zus opgezegd op de voet van artikel 40 Fw.

Bij brief van 13 februari 2014 heeft de curator de arbeidsovereenkomst tussen appellant en Zus buitengerechtelijk partieel vernietigd op grond van paulianeus handelen (art. 42 jo. 43 Fw). Dit voor wat betreft het gedeelte van de overeenkomst waarbij is overeengekomen dat het maandelijkse salaris van appellant meer dan € 4.000 exclusief vakantietoeslag bedraagt. In rechte heeft de curator aan zijn vordering ten grondslag gelegd dat appellant geen geld heeft geleend aan de gefailleerde, zoals hij heeft beweerd, maar aan een bestuurder van gefailleerde in privé.

Het hof overweegt in deze zaak dat na tussenvonnis vaststaat dat het overeengekomen salaris van appellant een aflossingscomponent van € 4.000 per maand bevat, dat de betaling van het aflossingsdeel voor in totaal € 38.880 door stichting Zus onverplicht is geschied wegens gebrek aan verplichting daartoe van Zus jegens appellant. Deze omstandigheid, alsook het feit dat het daadwerkelijke salaris € 4.000 per maand betrof en tegenover het meerdere geen verplichting tot het uitvoeren van werkzaamheden bestond, voeren tot de slotsom dat er sprake is van een onverplicht verrichte rechtshandeling als bedoeld in artikel 42 lid 1 Fw.

Het hof stelt vast dat het hier gaat om een rechtshandeling om niet waarbij gesteld noch gebleken is dat appellant hierdoor niet is gebaat. De rechtshandeling om niet brengt mee dat voor vernietiging door de curator op grond van artikel 42 lid 1 Fw wetenschap van benadeling bij appellant als wederpartij geen vereiste is.

Naar het hof oordeelt is het wetenschaps criterium ten aanzien van de stichting Zus vervuld. Blijkens de getuigenverklaring van haar voormalig bestuurder was de financiële situatie bij

stichting Zus zo slecht, dat de salarissen en het vakantiegeld van het personeel niet meer betaald konden worden uit de eigen middelen. Uit diens verklaring volgt dat van het van appellant geleende geld salarissen en vakantiegeld werden betaald 'want de stichting zat krap bij kas' en had een financieringsprobleem. Duidelijk is dat het onverplicht terugbetalen van de leensom alleen appellant tot voordeel heeft gestrekt en dat de (gezamenlijke) schuldeisers daarvan geen enkel voordeel hebben gehad. (Zie HR 22 december 2009, *NJ* 2010/273 ECLI:NL:HR:2009:BI8493 (ABN AMRO/Van Dooren q.q. III), HR 7 april 2017, ECLI:NL:HR:2017:635).

De conclusie is dat de vordering van de curator op grond van artikel 42 Fw toewijsbaar is.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-07-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:5673

Zaaknummer: 200.160.736

Rechters: R.A. van der Pol, I. Brand en W. Heemskerk

Advocaten: A.J.A. van Dijk en A.C. Blankestijn

Wetsartikelen: 42 Fw en 43 Fw

RECHTSPRAAK

X/R-C

Opheffing wegens gebrek aan baten. In het niet reageren door de rechter-commissaris op een klacht van de gefailleerde over het optreden van de curator is onvoldoende grond gelegen het faillissement voort te zetten.

De particulier X is op 17 januari 2017 persoonlijk failliet verklaard. De rechter-commissaris heeft de opheffing van het faillissement van X aan de rechtbank voorgedragen (art. 16 lid 1 Fw).

X heeft tegen de opheffing hoger beroep ingesteld (art. 18 jo. 9 Fw). Hiertoe heeft hij primair aangevoerd dat hem de gelegenheid moet worden gegeven een akkoord aan te bieden. Daarnaast verwijt hij de rechter-commissaris een door hem ingediende klacht tegen de curator (art. 69 Fw) onbehandeld te hebben gelaten. Volgens X handelt de curator onvoldoende onpartijdig, omdat hij de vordering van de verhuurder van X, die X betwist, heeft erkend. Daarnaast zouden zaken uit een loods zijn gestolen, nadat de curator de inhoud van de loods had laten bekijken.

Ten aanzien van het verwijt dat de rechter-commissaris geen beslissing op de klacht heeft gegeven, stelt de rechtbank voorop dat de Faillissementswet zwijgt over de wijze waarop en binnen welke termijn de rechter-commissaris klachten over de curator dient af te handelen. Dit betekent dat de rechter-commissaris een grote mate van vrijheid heeft in de wijze waarop op klachten over een curator wordt gereageerd.

Nu in dit geval niet duidelijk is op welke wijze de rechter-commissaris de klacht heeft afgedaan, bestaat naar het oordeel van de rechtbank in het niet reageren op de klacht evenwel onvoldoende aanleiding het faillissement voort te zetten. De klacht van X behelst geen verzoek tot het nemen van maatregelen tegen de curator. Evenmin betekent opheffing van het faillissement dat X zijn bevoegdheid tot betwisting van de door de curator erkende huurvordering verliest. Daar komt bij dat de boedel geen belang heeft bij verdere afhandeling van de beweerdelijke diefstal. Uit deze omstandigheden blijkt derhalve niet van een belang bij schuldenaar of de gezamenlijke schuldeisers bij een voortzetting van het faillissement.

Omdat er geen uitzicht is op baten om de faillissementskosten en boedelschulden (zie art. 16 lid 2 Fw) te voldoen, bestaat evenmin aanleiding het faillissement voort te zetten. De rechtbank beveelt dan ook de opheffing van het faillissement.

M. Verdonk

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 30-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:3454

Zaaknummer: C/16/17/28 F

Rechters: P.J. Neijt

Wetsartikelen: 16 lid 1 Fw, 18 Fw, 9 Fw, 64 Fw en 69 Fw

RECHTSPRAAK

Beheer/Brabant Accountants

Het hof constateert dat de vordering van de aanvrager van het faillissement conform de nadien overeengekomen betalingsregelingen binnen afzienbare tijd kan worden voldaan en er daarnaast geen steunvorderingen zijn welke thans reeds opeisbaar zijn. Het hof leidt hieruit af dat de gefailleerde derhalve niet (langer) verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen.

De openbare maatschap Brabant Accountants, geïntimeerde, heeft met succes het faillissement van appellant Beheer B.V. aangevraagd. Door Brabant is daartoe in eerste instantie aangevoerd dat zij een vordering heeft op Beheer wegens onbetaald gebleven facturen ter waarde van ruim dertienduizend euro.

Beheer stelt zich hiertegen in hoger beroep verweer. Volgens haar heeft Brabant geen vorderingsrecht op haar. Ook is er volgens Beheer geen sprake van pluraliteit van schuldeisers. Beheer betwist de vordering van Brabant omdat Brabant tekort zou zijn geschoten in de door haar geleverde diensten, meer concreet onjuiste adviezen aan Beheer zou hebben gegeven, waardoor Beheer schade zou hebben geleden en uit hoofde daarvan thans een (tegen)vordering op (de bestuurders van) Brabant heeft.

In hoger beroep heeft appellant Beheer hieraan toegevoegd dat Brabant, nu er nieuwe betalingsafspraken zijn gemaakt, instemt met een vernietiging van het faillissement. Daarbij geeft Beheer aan het salaris van de curator, met welke opgegeven omvang zij bekend is, voor haar rekening te nemen. Brabant heeft een en ander bevestigd, evenals de curator die hieraan heeft toegevoegd dat er geen nieuwe steunvorderingen bekend zijn geworden.

Het hof stelt voorop dat de vordering van Brabant door Beheer is erkend, zodat haar vordering summierlijk aannemelijk is. Ook erkent Beheer de aanwezigheid van een steunvordering. Het hof acht derhalve ook de pluraliteit van schuldeisers (summierlijk) aannemelijk geworden (art. 6 lid 3 Fw).

Naar het hof overweegt ligt dat evenwel anders voor de vraag of Beheer thans (nog immer)

verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Vast staat immers dat Beheer met de aanvrager van haar faillissement, Brabant, een (nieuwe) betalingsregeling heeft weten te treffen waarop Brabant te kennen heeft gegeven in te stemmen met een vernietiging van het faillissement. Daarbij komt dat de enig overig bekend geworden schuldeiser desgevraagd tijdens de mondelinge behandeling eveneens kenbaar heeft gemaakt met een vernietiging van het faillissement in te stemmen. Voorts heeft Beheer bij gelegenheid van de mondelinge behandeling in hoger beroep nadrukkelijk aangegeven het salaris van de curator voor haar rekening te zullen nemen. Hierop heeft de curator bij gelegenheid van de mondelinge behandeling in hoger beroep op zijn beurt kenbaar gemaakt erop te vertrouwen dat hij hieromtrent op korte termijn betalingsafspraken met Beheer zal kunnen maken welke afspraken door laatstgenoemde ook nagekomen zullen (kunnen) worden.

Het hof constateert derhalve dat de vordering van de aanvrager van het faillissement conform de overeengekomen betalingsregelingen binnen afzienbare tijd kan worden voldaan en er daarnaast geen steunvorderingen zijn welke thans reeds opeisbaar zijn. Het hof leidt hieruit af dat Beheer derhalve niet (langer) verkeert in de toestand van te hebben opgehouden te betalen.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:2839

Zaaknummer: 200.215.055_01

Rechters: R.R.M. De Moor, L.Th.L.G. Pellis en J.J. Minnaar

Advocaten: J.A.J. Dappers en P.Q. Winkens-Besems

Wetsartikelen: 8 lid 1 Fw en 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Het ex artikel 343 (oud) Sr vereiste opzet op de verkorting van de rechten van schuldeisers volgt niet uit de bewijsmiddelen ten aanzien van de bestuurder van een inmiddels gefailleerde vennootschap. Wel levert zijn verhoor het bewijs voor het plegen van valsheid in geschrifte.

In deze strafrechtzaak is aan verdachte als bestuurder van een inmiddels gefailleerde rechtspersoon bedrieglijke bankbreuk ten laste gelegd. Het hof stelt daaromtrent voorop dat de in artikel 343 (oud) Sr gebezigde bewoordingen 'ter bedrieglijke verkorting van de rechten der schuldeisers' mede tot uitdrukking brengen dat de verdachte het opzet moet hebben gehad op de verkorting van de rechten van de schuldeisers. Voor het bewijs van dat opzet is minimaal vereist dat de handeling van de verdachte de aanmerkelijke kans op verkorting van de rechten van de schuldeisers heeft doen ontstaan en dat verdachte die kans bewust heeft aanvaard. Uit de processtukken kan dit volgens het hof niet worden opgemaakt, zodat verdachte op dit onderdeel moet worden vrijgesproken.

Wel levert het verhoor van verdachte door de FIOD, dat het hof betrouwbaar en toelaatbaar acht, het bewijs op voor het door verdachte plegen van valsheid in geschrifte door het opmaken van valse facturen (art. 225 Sr). Verdachte heeft samen met een ander een factuur valselijk opgemaakt en deze aan de Belastingdienst doen laten toekomen ter onderbouwing van geclaimde voorbelasting. Hiermee heeft verdachte misbruik gemaakt van het vertrouwen dat in het maatschappelijk verkeer pleegt te worden gesteld in schriftelijke stukken met bewijsbestemming. Het hof acht een taakstraf van 60 uren passend en geboden, maar ziet om reden van forse termijnoverschrijding (art. 6 EVRM) en het feit dat verdachte na het plegen van dit feit niet meer met justitie in aanraking is geweest, aanleiding deze te verlagen naar 40 uren.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:6186

Zaaknummer: 21-002330-10

Rechters: R. de Groot, A.H. Garos en T.M.L. Wolters

Advocaten: N. van der Laan

Wetsartikelen: 225 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft door het niet voldoen aan de op hem als bestuurder van een gefailleerde vennootschap rustende administratieplicht, als ook door het jegens de curator niet voldoen aan zijn informatieplicht, door zijn fraude het vertrouwen tussen ondernemers onderling, dat noodzakelijk is voor een goed functionerend handelsverkeer, aangetast.

In deze strafrechtzaak is aan verdachte tenlastegelegd dat hij ter bedrieglijke verkorting van rechten van de schuldeisers van een in 2008 failliet verklaarde vennootschap, niet heeft voldaan aan de op hem als bestuurder rustende verplichtingen tot het voeren van een administratie als bedoeld in artikel 2:10 en 3:15i BW (art. 343 (oud) Sr).

Subsidiair is gedaagde tenlastegelegd dat hij tegenover de curator niet heeft voldaan aan de op hem als bestuurder rustende informatieplicht (art. 105 Fw en 194 Sr).

Het hof overweegt daaromtrent dat verdachte na het faillissement van de bv waarvan verdachte als bestuurder optrad, niet heeft voldaan aan zijn plicht tijdig de administratie van dat bedrijf aan de curator over te dragen. Voorts heeft verdachte aan de curator, ondanks diens verzoek daartoe, geen inlichtingen verschaft. Hierdoor konden de rechten en plichten van die onderneming niet te allen tijde worden gekend, hetgeen de curator van de failliete onderneming belemmerde bij zijn werkzaamheden. Het belang van een goed gevoerde en tijdig beschikbare administratie is in het kader van een faillissement immers dat de curator goed inzicht heeft in de vermogenspositie van de gefailleerde, alsmede van de rechten en plichten van de schuldeisers en schuldenaren, ten behoeve van een zo gunstig mogelijke afwikkeling van de boedel.

Dit handelen is naar 's hofs oordeel buitengewoon kwalijk te noemen. Niet alleen omdat de gedupeerde schuldeisers financiële schade lijden, maar ook omdat dergelijke vormen van fraude het vertrouwen tussen ondernemers onderling, dat van essentieel belang is voor een goed functionerend handelsverkeer, aantasten.

Op zich rechtvaardigt de ernst van de bewezen verklaarde feiten naar het hof overweegt dan

ook de oplegging van een geheel onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Evenwel kan gelet op de ouderdom van de feiten, het feit dat verdachte na het plegen van de bewezen verklaarde feiten niet meer met justitie in aanraking is gekomen en in het bijzonder in aanmerking genomen hetgeen omtrent de persoon van verdachte en met name zijn gezondheid is gebleken, in dit geval worden volstaan met de oplegging van een geheel voorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:6185

Zaaknummer: 21-005282-16

Rechters: R. de Groot, A.H. Garos en P.L.M. van Gorkom

Wetsartikelen: 2:10 BW, 3:15i lid 1 BW, 343 Sr, 105 Fw en 194 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Bedrieglijke bankbreuk door feitelijk bestuurder ook in hoger beroep bewezen. Er is volgens het hof echter geen reden om een bestuursverbod op te leggen nu verdachte niet eerder voor soortgelijke feiten is veroordeeld, thans in loondienst werkt en ter terechtzitting duidelijk beargumenteerd heeft aangegeven geen bedrijven meer op zijn naam te (willen) hebben.

In deze strafrechtzaak is aan verdachte als feitelijk bestuurder tenlastegelegd dat hij na het faillissement van bedrijven waarvan hij bestuurder was, niet heeft voldaan aan zijn plicht tijdig de administratie van een gefailleerd bedrijf aan de curator over te dragen (art. 105 en 106 Fw). Hierdoor konden de rechten en plichten van die onderneming niet te allen tijde worden gekend, hetgeen de curator van de failliete onderneming in een lastig parket heeft gebracht. Het belang van een goed gevoerde en tijdig beschikbare administratie is in het kader van een faillissement immers dat de curator goed inzicht heeft in de vermogenspositie van de gefailleerde, alsmede van de rechten en plichten van de schuldeisers en schuldenaren, ten behoeve van een zo gunstig mogelijke afwikkeling van de boedel. Daarnaast heeft verdachte goederen en geld uit het faillissement weggesluisd.

In eerste aanleg is verdachte (in diens persoonlijke faillissement) op grond hiervan veroordeeld wegens bedrieglijke bankbreuk (art. 341 Sr). Het hof is van oordeel dat de eerste rechter, behoudens voor wat betreft de strafoplegging en de motivering daarvan, op goede gronden heeft geoordeeld en op juiste wijze heeft beslist.

Naar het hof overweegt dient evenwel bij de straftoemeting rekening te worden gehouden met het verdachte betreffende uittreksel justitiële documentatie waaruit blijkt dat verdachte niet eerder voor soortgelijke feiten is veroordeeld en met de ouderdom van de bewezen verklaarde feiten.

De advocaat-generaal heeft gevorderd dat verdachte wordt veroordeeld tot een taakstraf van 240 uren, bij het niet verrichten te vervangen door 120 dagen hechtenis en een voorwaardelijke gevangenisstraf voor de duur van zes maanden met een proeftijd van drie

jaren. Daarnaast heeft de advocaat-generaal gevorderd dat verdachte voor de duur van vijf jaren ontzet wordt van de uitoefening van het beroep van feitelijk bestuurder van een rechtspersoon (vgl. art. 106a e.v. Fw).

Het hof acht een straf als door de advocaat-generaal gevorderd passend en geboden. Anders dan door de advocaat-generaal gevorderd zal het hof aan de voorwaardelijke gevangenisstraf een proeftijd van twee jaren verbinden. In het feit dat verdachte niet eerder voor soortgelijke feiten is veroordeeld, thans in loondienst werkt en ter terechtzitting duidelijk beargumenteerd heeft aangegeven geen bedrijven meer op zijn naam te (willen) hebben, vindt het hof de reden om af te zien van het opleggen van een ontzetting uit het recht van uitoefening van het beroep van feitelijk bestuurder van een rechtspersoon.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:6182

Zaaknummer: 21-002519-16

Rechters: R. de Groot, H.J. Deuring en P.R. Wery

Advocaten: R.C. Vermeer

Wetsartikelen: 341 Sr, 105 Fw, 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Het wordt verdachte zwaar aangerekend dat hij als feitelijk bestuurder door gebruikmaking van sterfhuisconstructies andere schuldeisers ernstig heeft benadeeld. Het wordt hem evenzeer zwaar aangerekend dat hij na faillissement niet heeft voldaan aan zijn informatieplicht. Ook heeft hij door het opmaken van valse facturen ernstig misbruik gemaakt van het maatschappelijk vertrouwen.

In deze strafrechtzaak is ten aanzien van verdachte in eerste aanleg vast komen te staan dat hij zich als feitelijk leidinggever meerdere malen heeft schuldig gemaakt aan het plegen van faillissementsfraude (art. 341 Sr), en dat hij daarnaast als feitelijk bestuurder c.q. commissaris van een gefailleerde rechtspersoon, hoewel daartoe wettelijk opgeroepen, de curator onvolledig heeft geïnformeerd (art. 105 Fw en 194 (1) Sr).

Verdachte heeft zich daarnaast schuldig gemaakt aan valsheid in geschrifte (art. 225 Sr) en zich bediend van sterfhuisconstructies, waardoor schuldeisers ernstig zijn benadeeld. Door het manipuleren van verschillende nauw aan elkaar verwante rechtspersonen heeft hij kans gezien om met overheveling van vermogen van de ene naar de andere rechtspersoon en van activiteiten naar weer een andere rechtspersoon, telkens de aansprakelijkheid precies daar te leggen waar de schuldeisers, waaronder de Belastingdienst, geen verhaal vonden. De rechtbank heeft hem dit zwaar aangerekend en verdachte veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Het hof is van oordeel dat de eerste rechter, behoudens voor wat betreft de strafoplegging en de motivering daarvan, op goede gronden heeft geoordeeld en op juiste wijze heeft beslist. Daarom dient dat vonnis, voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen, in zoverre met overneming van die gronden te worden bevestigd.

Ten aanzien van de strafoplegging overweegt het hof dat vast staat dat verdachte na het faillissement van drie van zijn bedrijven niet voldaan heeft aan zijn plicht tijdig de administratie van die bedrijven aan de curator over te dragen. Hierdoor konden de rechten en plichten van die ondernemingen niet te allen tijde worden gekend, hetgeen de curator van de

failliete onderneming in een lastig parket heeft gebracht. Het belang van een goed gevoerde en tijdig beschikbare administratie is in het kader van een faillissement immers dat de curator goed inzicht heeft in de vermogenspositie van de gefailleerde, alsmede van de rechten en plichten van de schuldeisers en schuldenaren, ten behoeve van een zo gunstig mogelijke afwikkeling van de boedel.

Voorts heeft verdachte facturen valselijk opgemaakt (art. 225 Sr). Door aldus te handelen heeft de verdachte ernstig misbruik gemaakt van het vertrouwen dat door de Belastingdienst in het bijzonder en in het maatschappelijk verkeer in zijn algemeenheid pleegt te worden gesteld in schriftelijke stukken als de onderhavige. Ook is verdachte door de Belastingdienst op zijn foutieve handelen gewezen. Naar 's hofs oordeel dient normhandhaving en de vergelding van de door de verdachte begane strafbare feiten in dit geval te prevaleren boven het persoonlijk belang van verdachte. Hem wordt daarom een gevangenisstraf van 12 maanden opgelegd.

M. Verdonk

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 17-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:6184

Zaaknummer: 21-006274-14

Rechters: R. de Groot, H.J. Deuring en P.R. Wery

Wetsartikelen: 341 Sr, 225 Sr, 194 lid 1 Sr en 105 Fw

RECHTSPRAAK

X/UWV

Vordering van voormalig werknemer komt niet bij UWV in aanmerking voor overneming, omdat deze niet duidelijk aanwijsbaar en aan gerede twijfel onderhevig is. Dat de curator de vordering heeft erkend, doet hier niet aan af.

Appellant en werkgever hebben een vaststellingsovereenkomst gesloten waarin is bepaald dat het dienstverband met wederzijds goedvinden zal eindigen. Ook wordt hierin opgenomen dat appellant aan werkgever een vergoeding verschuldigd kan zijn van maximaal € 3.500 als tegemoetkoming in de kosten ten gevolge van de teruggave van zijn leaseauto. Werkgever houdt op grond van deze bepaling € 3.500 van het laatste salaris in. Er ontstaat een geschil over deze inhouding en appellant sommeert de werkgever een specificatie over te leggen van de werkelijk gemaakte kosten. Hieraan wordt geen gehoor gegeven. Appellant verstuurt een conceptdagvaarding naar zijn voormalig werkgever waarin hij € 3.500 terugvordert. Een dag later wordt de voormalig werkgever in staat van faillissement verklaard.

Appellant verzoekt het UWV de betalingsverplichting over te nemen. Het UWV stelt zich op het standpunt dat de vordering die appellant stelt op de voormalig werkgever te hebben niet voor overneming in aanmerking komt, omdat deze niet duidelijk aanwijsbaar en aan gerede twijfel onderhevig is. Dat de curator de vordering heeft erkend, maakt dit niet anders. Het CRvB onderschrijft het standpunt van de rechtbank.

F. van der Voort

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 06-09-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:3097

Zaaknummer: 15/1998 WW

Rechters: C.C.W. Lange, H.G. Rottier en E. Dijt

Advocaten: I.T.A. Duijs en W.M.L. Clemens